

ЮРІЙ ВИННИЧУК



СЕСТРИ КРОВІ

РОМАН

Харків  
«ФОЛІО»  
2018

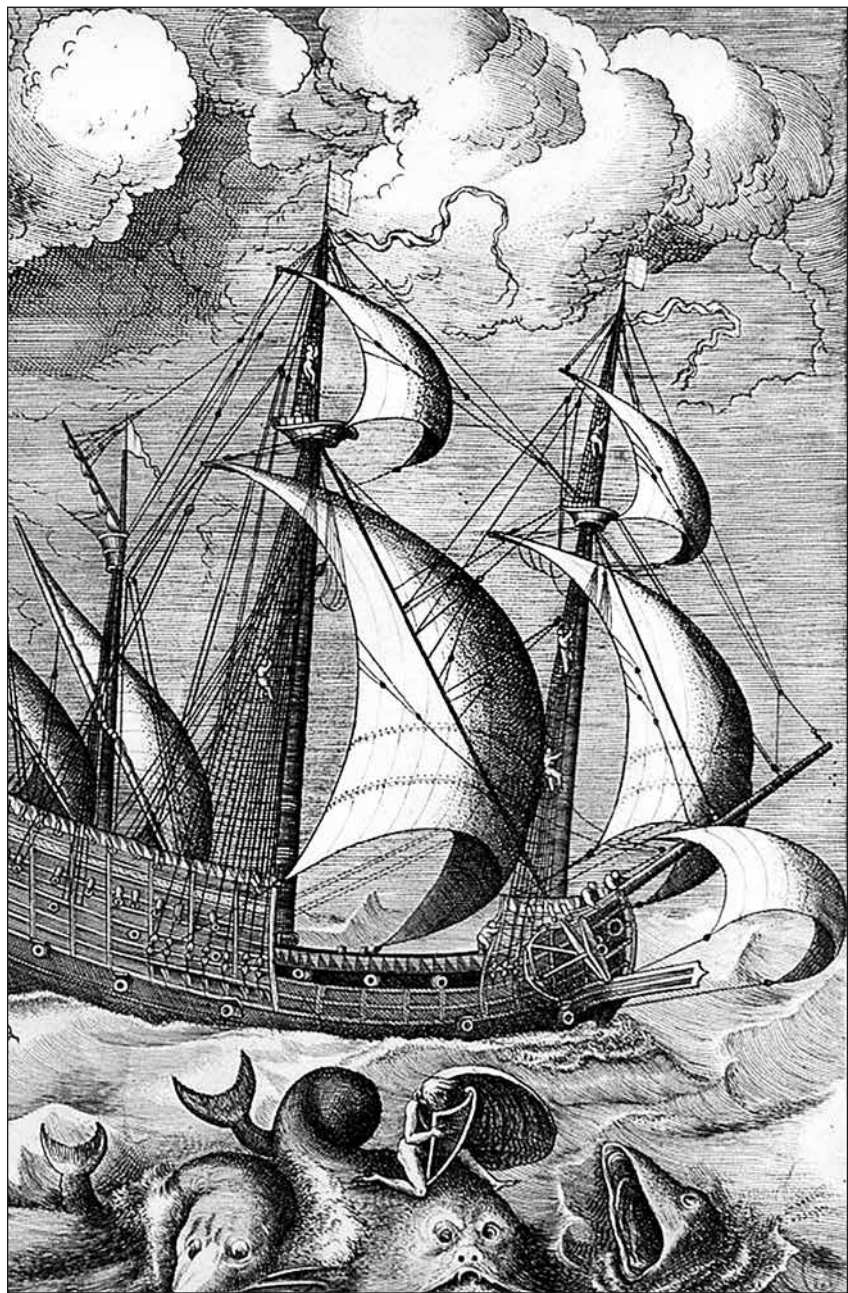


Роман «Сестри крові» безпосередньо пов'язаний з романом «Аптекар», і в ньому діють ті самі герої, хоча з'являються і нові. Та якщо в «Аптекарі» головним героєм був *Лукаш Гулевич*, то тут це *Юліана*.

Бажаючи навчатися медицини в Падуанському університеті, куди дівчат не приймали, вона перевдягнулася за хлопця і взяла ім'я Лоренцо ді П'єтро. Це дівчина-воїн, яка чудово володіла шпагою і брала участь у битвах, зокрема в облозі Дюнкерка, а ще вона хірург. Зараз Юліана пливе на кораблі, бо змушена втекти зі Львова після того, як відімстила гвалтівникам і вбивцям своєї сестри, котрі належали до «золотої молоді». В Юліану був закоханий аптекар Лукаш Гулевич, однак вона, перейнята жагою помсти, притлумлювала свої почуття до нього.

Закінчивши Падуанський університет, Лукаш практикувався як хірург на венеційських кораблях і воював з турками. Разом з ним був його вірний товариш *Мартин Айрер*, австрієць із Зальцбургу. На війні їх було поранено — у Гулевича ушкоджено коліно і він накульгував, а Мартин втратив одне око. Коли війна завершилася, Айрер переконав Лукаша їхати з ним до Львова, де він мав успадкувати будинок з аптекою «Під Крилатим Оленем» і винарнею.

Дорогою на них напали розбійники й важко поранили Мартина. Помираючи, він у присутності Йогана Калькбрена-





*Розділ 1*

**ЮЛІАНА: «САН-ЄРОНІМО». «СТРИБОГ».  
Березень 1648 року**

Ніч здатна прикрасити будь-які руїни, будь-яку потвору зробити привабливішою, теплішою і ближчою, приховати все, що не вартує людського ока, ніч стелить перед нами розкішне видово з темних невизначних, мерехтливих плям і смуг, дозволяючи лише окремим блискіткам тут або там заіскрити й відразу ж згаснути. Ніч — це те, до чого ми прямуємо все своє життя і, вийшовши з ночі, у ніч перейдемо. Важко перебільшити почуття беззахисності й тривоги, породжені темрявою, адже вночі ми перебуваємо під крилами смерті, самотні й безборонні, віддані на поталу демонам. Ніч тихіша за день, але вночі ми боїмося того, на що не звертаємо уваги за дня, час, коли нас кидає в холодний піт від шурхоту мишей, скрипу підлоги, собачого виття чи крику сови. Вдивлятися в ніч однаково, що вдивлятися в свою душу, в глибінь свого ества, у причаєні й нікому не сповідані думки.

Ніч, що розкинулася над Балтійським морем, була така ж непроникна й темна, як ніч, що постає перед нашими заплющеними очима, бо й небо було захмарене й не видно було ані зорі, ані місяця, лише в глухій далині зблискували тонюсінькі ниточки блискавок, осяюючи невеликий клаптик темряви, але гуркіт грому сюди не долинав, він гаснув десь за обрієм.



Корабель несе мене на Захід, туди, звідки я ще недавно прибула, далеко-далеко від Львова. Я не озираюся назад. Зрештою, що я там, позаду, побачу? За моїми плечима, я знаю, саме лише море, у цю пору року таке непривітне й розлючене, воно шпурляє свої спінені хвилі на облавки\* корабля, намагаючись його поглинути, але поки що сил йому бракує. Я відчуваю, як туга стискає моє серце, як невимовний біль прошиває душу. Я тікаю від свого кохання, ще й не до кінця усвідомивши це, але що далі пливе корабель, то почуття мої стають усе виразнішими й печучішими. Чому я цього почуття не відчувала тоді, коли була біля нього, з ним, коли він мене торкався, коли голос його тремтів, коли пробував порозумітися, та я була надто далеко від нього, ніби поруч, але далеко, я блукала у сутінках манівцями й не бачила просвітку, бо була перейнята лише спрагою помсти, яка мене п'янила й вела вперед, підстьобувала, витискала з голови будь-які інші ідеї й наміри, а з ними і почуття. Тепер я тікаю в безвість, втрачаючи будь-яку можливість щось направити, спокутувати свої вчинки, свій холод і неприступність. Тепер я готова на все, але все вже позаду.

Думаю, є невидимі нитки, які в'яжуть конкретного чоловіка й конкретну жінку незалежно від того, в яких вони стосунках перебувають або ж на якій відстані, і навіть незалежно від того, що вони одне про одного думають та й чи думають взагалі, а просто якоїсь ночі він їй, а вона йому наснитися, і то буде такий глибинний ностальгійно-пронизливий сон, який не відпусткатиме потім його і її увесь день, викликаючи подив і нерозуміння: звідки це? чому? які для цього були підстави й передумови? Тільки ті невидимі

---

\* Див. словник у кінці книжки.



ниточки ховатимуть тайну, джерело якої в глибинах серця, в закамарках мозку, в кутиках здивованих очей і посмутнілих вуст. Тільки ті невидимі ниточки бринітимуть ледь чутно меланхолійну музику ще до кінця не усвідомленого кохання, але для мене вони вже бринять гучніше й гучніше, мені цікаво, чи чує він це бриніння і цю музику кохання, що відчуває в цей час, коли я думаю про нього.

Завтра прибудемо до Гданська, а відтак корабель попливе до Антверпена, де панує вже мир, який підписано з іспанцями 30 січня. Все, війна закінчена. Пора підшукати собі затишне місце, можливо, у Гданську в якомусь лазареті. І жити далі своїм-не-своїм життям.

Що далі я тікала від Львова, то все сильніший відчувала потяг назад, туга оповивала мене солодкою млістю, й навіть здавалося, що від тієї туги я отримую задоволення, бо замість того, щоб відкинути її, почати думати про що інше, я вперто поверталася спогадами до міста, яке залишила вдруге й намагалася розгадати, що ж саме ностальгує мене, що не дозволяє відволіктися. Це був стан, коли тіло неухильно прямувало вперед, а душа рвалася назад, і я гарячково шукала способу все ж повернутися туди, звідки втекла. Але яким чином?

У пам'яті мерехтіли видива коханого міста. Кольори вражали своєю яскравістю, насиченістю і разили очі, світанки багряніли нестримною розкішшю, буйністю відтінків, п'янили фантастичною какофонією пташиного співу, а вечори висвічували на палітрі неба вогненні пасма, що палахкотіли так, наче десь там за обрієм прокинувся вулкан і вивергав угору свої гарячі нутрощі, свою невгамовну лють. Ніч наставала рано, люди лягали з курми й вставали з півнями, нічне місто не вітало подорожнього ані безліччю вогників і світе-



лок, ані гамором у розрідженому повітрі, в якому котяться луни перекотиполями, відбиваються від будинків і влягаються попід мурами міста, сколошкавши трави. Звуки нічного міста тихі й не гвалтовні, і не такі пронизливі, як за дня, звуки міста вночі лагідні й теплі, завше добре впізнавані, звичні, і будь-яка ніч скидалася на іншу, наче сестра-близнюк.

З мого вікна видно було широку студню, в яку вливалася вода двома рурами й аж пінилася, зимна й смачна, і видно було жінок, що підходили з глечиками, аби набрати тієї води. Бризки летіли їм в обличчя і на груди, а вони усміхалися і весело перегукувалися. Увечері студня знелюднювала й ставала частиною таємничої казки, яка ніколи не мала кінця, як не має кінця і чарівлива казка Львова, неймовірно хвилястого міста з вулицями поплутаними так, що, здається, мудрував над його створенням хитрий і фіглярний дух, що мав за мету зводити львів'ян і гостей на манівці. Отак з'явилося місто легковажне й веселе, деколи меланхолійне, особливо восени, а коли вкривав його сніг, впадало воно в задуму, поринаючи у сни й марева, але ніколи в зануду. Тільки неділі навівали дивний стан невагомості, неприсутності й подиву, настільки контрастували вони з галасливими буднями, в неділі місто мовби вимирало, замовкало й порожніло, мертва тиша м'яко лягала на вулиці й вражала кожного, хто забрідав сюди в такий день, навіюючи острах, скидаючись на непроникну тишу цвинтаря.

На повіках у мене затремтіли сльозинки, але я їх не змахнула, бо морські бризки летіли не перестаючи, мішалися зі слізьми і котилися обличчям. Ось нарешті визирнув місяць, його повне лице було сумне, злегка затуманене і мовби рухоме завдяки пропливаючим хмаркам. Я не могла відвести



від нього погляду, мені здавалося, що я читаю з його обличчя підказку. А може, наказ? Він велить мені повернутися? Ось він мені підморгнув і сховався за хмари. Я, мабуть, божеволію і починаю марити. За спиною залунало постукування дерев'яної кукси, я озирнулася. Капітан Корнеліс ван Марлант підшкутильгав ближче.

— Не спиться? В таку тиху ніч варто виспатися. Хтозна, яка буде завтра.

— Скоро піду.

— А що як вам приєднатися до нас? Га, Лоренцо? Я збираюся трішки поколошкати французів. Вони урвали собі шмат Фландрії, скориставшись війною з іспанцями. Думаю без проблем отримати корсарський глейт\* в Антверпені. Ще трішки доведеться повоювати, аби забезпечити собі тиху, спокійну старість.

— Не знаю. Я думав залишитись у Іданську й найнятися до шпиталю.

— Е-е, та що ви таке кажете! Мирне життя не для вас. Нудота! Якщо послухаєте мене, то заробите стільки, що зможете відкрити свій власний шпиталь. Та й те сказати... Лоренцо, ви ж мені як син. Рідного не маю, отож вам залишу все, що набув. Тільки не покидайте мене на схилі віку. Ич, що вигадали! Чи вам не доста було того лінивого відпочинку у Львові?

— Лінивого? Не думаю.

— Мабуть, я чогось не знаю. Було щось таке, що варто мені почути?

А що мені було перед ним приховувати? Я розповіла йому, як помстилася за свою сестру. Він пирхав люлькою і кивав кудлатою головою.



---

— Так-так, — промовив, коли я закінчила, — ви там не дармували. Тепер дорога назад зачинена. Але ж я знаю вас добре. Вас не змінити. Недарма ж прозвали таких, як ви, апостолами війни. Ви ні на що вже не здатні — тільки на битви й подвиги. От я й пропоную вам свіжі враження.

— Те, що ви пропонуєте, трохи не та війна, до якої я звик.

— А то чому? Я фламандець і збираюся мстити французам за те, що відхапнули нам шмат території. Хіба ж то несправедлива війна?

— Не так давно ми з вами воювали на боці французів.

— Та воно так, але ж бачите, як ті жабоїди з нами повелися. Де тонко — там урвали, скориставшись нашою слабкістю і виснаженістю. Чи це не підлість? То ж усе одно, що украсти корову в сусіда, поки він гасить пожежу. А потім вдавати, що ми союзники й нічого лихого поміж нами не скоїлося. Ось поміркуйте ладненько, поміркуйте.

Капітан відійшов. Я подумала, що він має рацію щодо нагоди виспатися в тиші, й спустилася у свою каюту. Там замкнула зсередини двері, хутенько роздягнулася і лягла горілиць на тапчан. І знову мене оповили важкі думки, які нізащо не давали заснути. Повернулася набік і стала згадувати дитинство, сестру, луги й оболоні у квітах... Поволі сон здолав мене.

Я стежила за зграями риб, що супроводжували корабель. Вийняла з кишені шматок сухої паляниці, роздробила й сипнула на воду. Риби миттю кинулися до крихт, і вода заклекотіла у сріберних зблисках, що віддалялися і віддалялися. Коли вони все розхапають, то знову наздоженуть корабель і терпляче пливтимуть уздовж облавка, чекаючи на



милостиню. Я вдихнула на повні груди студеного повітря, щоб задушити розпач, який проймав мене, без жалю, щоб не заплакати, але приглушені ридання самовільно вирвалися з грудей, і я раптово закашлялася, а коли приклала долоню до вуст, то з жахом побачила темні крапельки на ній. Що це? Я кашлянула ще, і крапельнок побільшало. Невже це воно? Те саме, що вже налякало мене раніше. Страх знову стиснув серце, я відчула, як спітніло чоло. Тривалий час здавалося, що хвороба покинула мене, не було більше жодних проявів. Чому ж зараз? Чи не винні в цьому всі мої переживання?

Я витерла долоню хустинкою, обтерла вуста. В роті ще залишався солонуватий присмак, я спробувала сплюнути, але закашлялася дужче, і кров довгими в'язкими ниточками звисла з вуст. Я затулила рота хустинкою, швиденько спустилася до своєї каюти і лягла на лежак так, аби голова перебувала на невеликому узвишші, й стала дивитися в дерев'яну стелю. Кров перестала текти. Я взяла пляшку рому й зробила невеликий ковток, відчула, як мене всередині спочатку опекло, а потім усе затерпло. Я навіть злегка кашлянула в долоню. Долоня була чиста. Це зі мною вже бувало. Бувало й проминало. А тепер знову навідало. Не навідало, а наздогнало. Після двох років спокою. Як тоді, під Дюнкерком, коли ми допомогли французькій ескадрі захопити три іспанські сторожові кораблі й провести їх серед ночі з козаками в канал Мардік. Це був єдиний спосіб дістатися до міста, оточеного глибоким ровом, наповненим водою, та високим валом з бастіонами. Канал був під пильною охороною форту Мардік і башти з безліччю гармат. На одному з захоплених кораблів перебував комендант форту, якому